Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 10 lutego 2021 r.*

Odwołanie – Dumping – Przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Rosji – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 11 ust. 9 i 10 – Oddalenie wniosków o zwrot uiszczonych ceł antydumpingowych – Konstruowana cena eksportowa – Ocena odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii Europejskiej – Obowiązek stosowania tej samej metody co w dochodzeniu, które doprowadziło do nałożenia cła antydumpingowego – Zmiana okoliczności – Odliczenie uiszczonych ceł antydumpingowych – Istotne dowody

W sprawie C-56/19 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r.,

RFA International LP, z siedzibą w Calgary (Kanada), którą reprezentowali B. Evtimov, advokat, M. Krestiyanova, E. Borovikov, avocats, N. Tuominen, avocată, oraz D. O'Keeffe, solicitor,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania była:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo J.-F. Brakeland, A. Demeneix oraz P. Němečková, a następnie J.-F. Brakeland oraz P. Němečková w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, K. Lenaerts, prezes Trybunału, pełniący funkcję sędziego drugiej izby, A. Kumin, T. von Danwitz i P.G. Xuereb (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 9 lipca 2020 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W odwołaniu RFA International LP (zwana dalej „RFA”) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 listopada 2018 r., RFA International/Komisja (T-113/15, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2018:783), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji wykonawczych C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811 final, C(2014) 9812 final i C(2014) 9816 final z dnia 18 grudnia 2014 r. dotyczących wniosków o zwrot ceł antydumpingowych uiszczonych od przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Rosji (zwanych dalej „spornymi decyzjami”).

Ramy prawne

2 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowania: Dz.U. 2010, L 7, s. 22; Dz.U. 2016, L 44, s. 20) zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 18, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”) wskazywało w motywie 17:

„[…] Właściwe jest […] zapewnienie, że w przypadku ponownego ustalenia wysokości dumpingu wymagającego powtórnego skonstruowania cen eksportowych cła nie będą traktowane jak koszt poniesiony między przywozem i odsprzedażą, jeżeli cła te są odzwierciedlone w cenach produktów objętych środkami we Wspólnocie”.

3 Artykuł 2 tego rozporządzenia zawierał zasady dotyczące stwierdzenia istnienia dumpingu. Jego ust. 8 i 9 dotyczyły cen eksportowych i miały następujące brzmienie:

„8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany [z przeznaczeniem] na wywóz z kraju wywozu do Wspólnoty.

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedażą, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Wspólnoty.

Dostosowane pozycje obejmują koszty zwykle ponoszone przez importera, ale zapłacone przez jakikolwiek inny podmiot we Wspólnocie lub poza nią, który jest związany lub zawarł porozumienie kompensacyjne z importerem lub eksporterem, w tym zwykłe koszty transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, cła, cła antydumpingowe i inne podatki należne w kraju przywozu z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów, jak również uzasadnioną marżę ze sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk”.

4 Artykuł 2 ust. 10 wskazanego rozporządzenia przewiduje w odniesieniu do porównania ceny eksportowej z wartością normalną, co następuje:

„Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. […]”.

5 Artykuł 11 ust. 8 tego rozporządzenia regulował procedurę zwrotu pobranych ceł. Przepis ten miał następujące brzmienie:

„Niezależnie od przepisów ust. 2 importer może wnioskować o zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został wyeliminowany lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

Żądając zwrotu ceł antydumpingowych, importer przekazuje wniosek Komisji. […]

Wniosek o zwrot uważa się za należycie poparty dowodami, jeżeli zawiera on dokładne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu cła antydumpingowego i towarzyszy mu pełna dokumentacja celna dotycząca obliczenia i uiszczenia tej kwoty. Wniosek powinien także zawierać dowody wartości normalnych i cen eksportowych do Wspólnoty, stosowanych w reprezentatywnym okresie przez eksportera lub producenta objętego cłem. […]

Komisja zdecyduje, czy i w jakim zakresie wniosek ten należy przyjąć, lub może także w dowolnym momencie podjąć decyzję o wszczęciu przeglądu okresowego, po czym informacje i ustalenia uzyskane w wyniku takiego przeglądu, prowadzonego zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do takich przeglądów są wykorzystane do ustalenia, czy i w jakim zakresie zwrot jest uzasadniony. […]”.

6 Zgodnie z art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego:

„9. We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu ceł prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należytym uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia.

10. W każdym postępowaniu prowadzonym na podstawie niniejszego artykułu Komisja bada wiarygodność cen eksportowych zgodnie z art. 2. Jednakże w przypadku podjęcia decyzji o konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 cenę tę oblicza się bez odjęcia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych, jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży we Wspólnocie”.

7 Komisja określiła wytyczne w sprawie stosowania art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego w zawiadomieniu dotyczącym zwrotu ceł antydumpingowych (Dz.U. 2014, C 164, s. 9).

8 Punkt 4.1 lit. b) wspomnianego zawiadomienia, zatytułowany „Stosowanie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego”, stanowi:

„W przypadku gdy cena eksportowa zostaje skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, Komisja dokonuje jej obliczenia bez odliczenia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych, jeśli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone

w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii. Komisja zbada, czy wzrost cen sprzedaży stosowanych wobec niezależnych klientów w Unii między pierwotnym okresem i okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu obejmuje cła antydumpingowe".

Okoliczności powstania sporu

9 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–30 zaskarżonego wyroku i można je streścić w przedstawiony poniżej sposób.

10 RFA jest spółką komandytową z siedzibą w Kanadzie. Za pośrednictwem swojej szwajcarskiej spółki zależnej kupuje ona, odsprzedaje, przywozi i składuje w Unii Europejskiej żelazokrzem pochodzący z Rosji, produkowany przez dwie spółki siostrzane, z siedzibą w Rosji, a mianowicie Chelyabinsk Electrometallurgical Integrated Plant OAO (zwaną dalej „CHEMK") i Kuzneckie Ferrosplavy OAO (zwaną dalej „KF").

11 W dniu 25 lutego 2008 r., w następstwie skargi złożonej przez Komitet Łącznikowy Przemysłu Metalurgicznego, będący stowarzyszeniem europejskich producentów żelazostopów, Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 172/2008 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. 2008, L 55, s. 6). Ze względu na stosunek powiązania pomiędzy RFA i dwoma spółkami eksportującymi wskazanymi w poprzednim punkcie niniejszego wyroku cena eksportowa do Unii została ustalona zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

12 Zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 172/2008 stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocleniem wynosiła 22,7% dla produktów wytwarzanych przez CHEMK i KF.

13 Spółki te wniosły do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia nr 172/2008 w zakresie, w jakim ich ono dotyczy. Wniesiona przez te dwie spółki skarga o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia została oddalona przez Sąd wyrokiem z dnia 25 października 2011 r., CHEMK i KF/Rada (T-190/08, EU:T:2011:618). Odwołanie wniesione przez wspomniane spółki od tego wyroku zostało oddalone przez Trybunał wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 r., CHEMK i KF/Rada (C-13/12 P, niepublikowanym, EU:C:2013:780).

14 W następstwie wniosku o przeprowadzenie częściowego przeglądu okresowego złożonego przez owe spółki w dniu 30 listopada 2009 r. Rada przyjęła w dniu 16 stycznia 2012 r. rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 60/2012 w sprawie zakończenia częściowego przeglądu okresowego prowadzonego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 w odniesieniu do środków antydumpingowych obowiązujących względem przywozu żelazokrzemu pochodzącego między innymi z Rosji (Dz.U. 2012, L 22, s. 1). Obowiązujący środek antydumpingowy został potwierdzony.

15 Utrzymanie w tym rozporządzeniu wykonawczym poziomu cła antydumpingowego ustanowionego rozporządzeniem nr 172/2008 zostało zakwestionowane przez CHEMK i KF przed Sądem, który oddalił ich skargę wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r., CHEMK i KF/Rada (T-169/12, EU:T:2015:231). Odwołanie wniesione przez te spółki od tego wyroku zostało oddalone przez Trybunał postanowieniem z dnia 9 czerwca 2016 r. CHEMK i KF/Rada (C-345/15 P, niepublikowanym, EU:C:2016:433).

16 W okresie od dnia 30 lipca 2009 r. do dnia 10 grudnia 2010 r. RFA zwróciła się do Komisji na podstawie art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego z pierwszą serią wniosków o zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych przez nią w okresie od dnia 7 stycznia 2009 r. do dnia 10 grudnia 2010 r. w odniesieniu do przywozu produktów CHEMK i KF. Dochodzenie w sprawie zwrotu objęło

okres od dnia 1 października 2008 r. do dnia 30 września 2010 r. W celu obliczenia nowych marginesów dumpingu Komisja podzieliła ten okres na dwie części. Pierwsza z tych części owego okresu trwała od dnia 1 października 2008 r. do dnia 30 września 2009 r. (zwana dalej „pierwszym okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu"), natomiast druga część trwała od dnia 1 października 2009 r. do dnia 30 września 2010 r. (zwana dalej „drugim okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu").

17 W decyzjach Komisji C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final i C(2012) 5611 final z dnia 10 sierpnia 2012 r. dotyczących wniosków RFA o zwrot cła antydumpingowego uiszczonego od przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Rosji instytucja ta, po pierwsze, uwzględniła wnioski o zwrot dotyczące pierwszego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, a po drugie, odrzuciła wnioski dotyczące drugiego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu. RFA zakwestionowała tę odmowę przed Sądem, który oddalił skargę wyrokiem z dnia 17 marca 2015 r., RFA International/Komisja (T-466/12, EU:T:2015:151). Odwołanie wniesione przez RFA od tego wyroku zostało oddalone przez Trybunał wyrokiem z dnia 4 maja 2017 r., RFA International/Komisja (C-239/15 P, niepublikowanym, EU:C:2017:337).

18 W okresie od dnia 1 marca 2011 r. do dnia 26 czerwca 2013 r. RFA zwróciła się do Komisji z drugą serią wniosków o zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych przez nią w okresie od dnia 1 października 2010 r. do dnia 28 grudnia 2012 r. w odniesieniu do przywozu produktów CHEMK i KF. Dochodzenie w sprawie zwrotu wszczęte przez Komisję w następstwie tego nowego wniosku objęło okres od dnia 1 października 2010 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., który został podzielony w celu obliczenia nowych marginesów dumpingu na dwie części, trwające odpowiednio od dnia 1 października 2010 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. (zwana dalej „trzecim okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu") i od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. (zwana dalej „czwartym okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu").

19 W dniu 18 grudnia 2014 r. Komisja przyjęła sporne decyzje. W sekcji dotyczącej konstruowania ceny eksportowej Komisja oddaliła między innymi wniosek złożony przez RFA na podstawie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego o nieodliczanie ceł antydumpingowych od konstruowanej ceny eksportowej. Przyczyny leżące u podstaw tej odmowy zostały zwięźle przedstawione przez Sąd w pkt 25 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„Komisja [wskazała], że nie może uwzględnić wniosku skarżącej opartego na art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego […], że cła antydumpingowe nie są odliczane od ceny pierwszej odsprzedaży niezależnemu nabywcy w Unii przy obliczaniu konstruowanej ceny eksportowej. Wniosek ten był uzasadniony przez skarżącą należytym odzwierciedleniem, jej zdaniem, tych ceł w cenie odsprzedaży, jak to zostało przyznane w odniesieniu do pierwszego i drugiego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu. Skarżąca podniosła, że jej ceny, określone jako [ceny »koszt, ubezpieczenie i fracht« (»CIF – Cost, Insurance and Freight«)], wzrosły odpowiednio o 77% i o 102% pomiędzy okresem objętym dochodzeniem, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia [nr 172/2008], trwającym od dnia 1 października 2005 r. do dnia 30 września 2006 r., a trzecim i czwartym okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu. Jeśli chodzi o ceny »franko fabryka«, wzrosły one o 193% między okresem objętym dochodzeniem prowadzącym do przyjęcia rozporządzenia [nr 172/2008] a trzecim okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu. Jednakże w przeciwieństwie do pierwszego i drugiego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu Komisja nie uznała, że posiada dowody uzasadniające odzwierciedlenie ceł antydumpingowych na ceny odsprzedaży niezależnym nabywcom w Unii. Podkreśliła ona, po pierwsze, że ceny wskazane przez skarżącą, ustalone jako ceny »franko fabryka« i [»CIF«], były właśnie cenami nieobejmującymi ceł antydumpingowych, a po drugie, że ceny »dostarczone, cło zapłacone« z pierwszej odsprzedaży niezależnemu nabywcy w Unii powinny pokrywać wszystkie koszty poniesione na poprzednich etapach obrotu, w tym cła antydumpingowe. Tymczasem dane liczbowe dostarczone przez skarżącą nie są przekonujące w tej kwestii pod wieloma względami, w szczególności dlatego, że odzwierciedlały one średnie wartości, w związku z czym nie były ściśle związane z transakcjami, w odniesieniu do których

wystąpiono o zwrot ceł antydumpingowych. Co się tyczy trzeciego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, Komisja wskazała, że jeden z producentów dokonywał na rzecz skarżącej sprzedaży ze stratą w niektórych przypadkach. Wskazała ona również niespójności w zakresie kosztów w zależności od przeznaczenia produktów. W odniesieniu do czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu […] Komisja [wskazała w pkt 84, 85 i 87 spornych decyzji], że w 99% przypadków ceny odsprzedaży po przywozie do Unii nie odzwierciedlały ceł antydumpingowych, ponieważ nie pokrywały [wszystkich] kosztów, w tym ceł antydumpingowych. Komisja dodała w tym względzie, że między okresem objętym dochodzeniem prowadzącym do przyjęcia rozporządzenia [nr 172/2008] a trzecim okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu koszty produkcji produktów sprzedawanych w Unii przez CHEMK i KF wzrosły o 100%, natomiast stopa ta wynosiła 109% w odniesieniu do czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu".

20 W świetle tych okoliczności i po dokonaniu koniecznych dostosowań w celu zapewnienia sprawiedliwego porównania, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, między ceną eksportową a wartością normalną, które Komisja zaadoptowała w tym celu do poziomu „franko fabryka", instytucja ta ustaliła margines dumpingu wynoszący 40,8% w odniesieniu do trzeciego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu i 42,8% w odniesieniu do czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu. Ponieważ te marginesy dumpingu były wyższe od stawki cła antydumpingowego w wysokości 22,7% ustanowionej w rozporządzeniu nr 172/2008, Komisja oddaliła wnioski o zwrot złożone przez wnoszącą odwołanie.

21 W dniu 28 listopada 2012 r., po opublikowaniu zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu środków antydumpingowych wynikających z rozporządzenia nr 172/2008, Komitet Łącznikowy Przemysłu Metalurgicznego wniósł o wszczęcie przeglądu tych środków. Uznając, że w tym celu przedstawiono wystarczające dowody, Komisja opublikowała w dniu 28 lutego 2013 r. zawiadomienie o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Rosji (Dz.U. 2013, C 58, s. 15). Dochodzenie dotyczące kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu objęło okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2012 r. Badanie prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody zostało natomiast przeprowadzone w odniesieniu do czteroletniego okresu trwającego od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.

22 W dniu 9 kwietnia 2014 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 360/2014 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2014, L 107, s. 13). W rozporządzeniu wykonawczym Komisja wyjaśniła w szczególności, że w okresie objętym dochodzeniem odpowiadającym 2012 r. w 99% przypadków cena odsprzedaży niezależnemu nabywcy w Unii nie odzwierciedlała poziomu ceł antydumpingowych i że w tych okolicznościach należało je odliczyć od tej ceny, aby osiągnąć konstruowaną cenę eksportową. Na podstawie porównania wartości normalnej i konstruowanej w ten sposób ceny eksportowej, dokonanego z uwzględnieniem różnych dostosowań w celu przeprowadzenia obiektywnego porównania zgodnie z przepisami art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, Komisja stwierdziła istnienie marginesu dumpingu wyrażonego w procencie ceny franko granica Unii przed ocleniem wynoszącego 43% w okresie objętym dochodzeniem dotyczącym kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2012 r. W konsekwencji utrzymała ona cło antydumpingowe w wysokości 22,7% mające zastosowanie do wywozu produktów CHEMK i KF od wejścia w życie rozporządzenia nr 172/2008. Skarga wniesiona przez te dwie spółki na wspomniane rozporządzenie wykonawcze została oddalona przez Sąd wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r., CHEMK i KF/Komisja (T-487/14, EU:T:2018:792). Od tego wyroku nie wniesiono odwołania.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 marca 2015 r. RFA wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornych decyzji w całości lub w części, podnosząc w tym celu trzy zarzuty. W odwołaniu RFA odnosi się jedynie do odpowiedzi Sądu na drugi z tych zarzutów.

24 W ramach tego drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podniosła zasadniczo, że Komisja zmieniła metodologię zastosowaną do oceny odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży w Unii bez uzasadnienia w postaci zmiany okoliczności, tj. ustaliła te ceny w świetle kosztów produkcji żelazokrzemu w Rosji ustalonych w czasie trzeciego i czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, zamiast analizować je w świetle cen odsprzedaży w Unii ustalonych w poprzednich dochodzeniach, a w szczególności w dochodzeniu w ramach przeglądu okresowego, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego nr 60/2012, co naruszyło art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego. Zdaniem RFA zastosowanie tej samej metody co metoda zastosowana podczas tego przeglądu okresowego powinno było doprowadzić Komisję w ramach obliczania konstruowanej ceny eksportowej do odstąpienia od odliczenia ceł antydumpingowych zapłaconych w trakcie trzeciego i czwartego okresu dochodzenia w sprawie zwrotu od ceny pierwszej odsprzedaży niezależnemu nabywcy w Unii, ponieważ cła te zostały w całości odzwierciedlone w tych ostatnich z wymienionych cen.

25 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości i obciążył RFA kosztami postępowania. W ramach oceny zarzutu drugiego stwierdził on w szczególności, co następuje:

„69 […] [W] odniesieniu do stosowania art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego uzasadnione jest, by w przypadku istotnej zmiany kosztów produkcji danych produktów między uwzględnionym wcześniej okresem objętym dochodzeniem a nowym okresem objętym dochodzeniem Komisja wzięła pod uwagę, przy ustalaniu, czy cła antydumpingowe są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży rzeczonych produktów w Unii w tym ostatnim okresie, nie ceny odsprzedaży zastosowane w pierwszym ze wspomnianych okresów, lecz koszty odnotowane w nowym okresie objętym dochodzeniem. Powyższe uwagi są uzasadnione, nawet jeśli można uznać, że doszło do zmiany metody w stosunku do tego, co uczyniono w ramach wcześniejszego dochodzenia, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, wbrew temu, co podnosi tytułem głównym Komisja w [spornych] decyzjach […]

70 Praktyka ta ma na celu zapewnienie rzetelności analizy przy porównaniu sytuacji złożonych pod względem gospodarczym, by nie tylko wykazać zasadność środków przyjętych na podstawie przepisów antydumpingowych, lecz również zapewnić poszanowanie ogólnej zasady prawa Unii, jaką jest zasada równego traktowania, między podmiotami, które mogą być przedmiotem tych środków. O ile jednak zapewnienie w ramach analizy gospodarczej rzetelności porównania sytuacji między dwoma okresami tłumaczy co do zasady zastosowanie tej samej metody, o tyle nie ma to miejsca w przypadku, gdy istotne parametry zmieniły się na tyle wystarczająco, iż stosowanie poprzednio wykorzystywanej metody nie może już prowadzić do wiarygodnego rezultatu, w niniejszym wypadku w celu oceny, czy cła antydumpingowe zostały należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i w wynikających z nich cenach sprzedaży w Unii (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 18 września 2014 r., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 50, 59). Jak twierdzi Komisja, chociaż koszty produkcji znacznie wzrosły między dwoma porównywanymi okresami, wzrost cen odsprzedaży w Unii, nawet jeśli jest znaczny, nie gwarantuje koniecznie, że cła antydumpingowe zostały należycie odzwierciedlone, to znaczy odzwierciedlone w całości przy ustalaniu tych cen. Koszty produkcji mogły wzrosnąć bardziej niż ceny. W tym wypadku, mimo iż nowe ceny są wyższe od poziomu dawnych cen powiększonych o cła antydumpingowe, zainteresowani nie odzwierciedlą należycie ceł antydumpingowych, biorąc pod uwagę zmianę ich kosztów produkcji.

71 Argumenty przedstawione przez skarżącą w niniejszej sprawie nie podważają tej analizy. Przede wszystkim, wbrew temu, co twierdzi zasadniczo skarżąca, art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nie oznacza wcale – w zakresie, w jakim dotyczy on kwestii, czy »cło jest należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży« – że jedynie ekwiwalent cła antydumpingowego powinien zostać włączony do nowej ceny odsprzedaży oprócz poprzednio stosowanej ceny odsprzedaży, aby uzyskać odpowiedź twierdzącą. Cło dodatkowe względem ponoszonych normalnie kosztów jest »należycie odzwierciedlone« tylko wtedy, gdy dodaje się je do tych innych kosztów. Jeżeli jednak owe inne koszty rosną, ale cena odsprzedaży rośnie w mniejszym stopniu, w rzeczywistości cło dodawane jest jedynie częściowo do owych innych kosztów lub wręcz nie jest dodawane wcale, nawet jeżeli ekwiwalent cła został dodany do poprzednio stosowanej ceny odsprzedaży. Fragment zawiadomienia Komisji dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych […] nie przeczy w żaden sposób tej analizie. To samo dotyczy wyroku z dnia 18 listopada 2015 r., Einhell Germany i in./Komisja (T-73/12, EU:T:2015:865), na który powołuje się skarżąca. W szczególności pkt 155 tego wyroku, w odniesieniu do jego kontekstu, wskazuje, że metoda inna niż porównanie cen odsprzedaży stosowanych w Unii przed nałożeniem ceł antydumpingowych i po ich nałożeniu może być właściwa dla określenia, czy owe cła są odzwierciedlone w nowych cenach odsprzedaży w Unii.

72 W odniesieniu do konkretnych okoliczności niniejszej sprawy, jeśli chodzi o czwarty okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu, który odpowiada 2012 r., należy zauważyć, że w [spornych] decyzjach, np. w motywie 85 decyzji C(2014) 9805 final, Komisja stwierdziła, iż nastąpił znaczny wzrost kosztów produkcji w porównaniu z pierwotnym okresem objętym dochodzeniem, wynoszący 109%, co nie zostało zakwestionowane przez skarżącą co do istoty, w szczególności w ramach niniejszej skargi. W tych okolicznościach, w celu ustalenia, czy cła antydumpingowe zostały należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży w Unii stosowanych przez skarżącą na rzecz CHEMK i KF w czwartym okresie objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu, uzasadnione było, aby Komisja wzięła pod uwagę koszty produkcji odnotowane w 2012 r. zamiast cen odsprzedaży stosowanych podczas pierwotnego dochodzenia.

73 Natomiast w sytuacji, w której – jak zaznaczyła Komisja w [spornych] decyzjach, np. w motywie 84 decyzji C(2014) 9805 final – ceny odsprzedaży w Unii obejmują jedynie w 1% przypadków koszt produktów, w tym cło antydumpingowe, trudno uznać za udowodnione, że cła te rzeczywiście zostały należycie odzwierciedlone.

74 Nawet wzrost o ponad 100% cen odsprzedaży między pierwotnym okresem objętym dochodzeniem a czwartym okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu, do którego odnosi się skarżąca, jest w tym kontekście niewystarczający, aby wykazać, że cła antydumpingowe zostały w całości odzwierciedlone w drugim z tych okresów. Wystarczy bowiem, jak wskazano zasadniczo w pkt 70 powyżej, by koszty produkcji wzrosły bardziej niż stosowane ceny, aby nie odzwierciedlały one należycie ceł antydumpingowych, biorąc pod uwagę zmianę kosztów produkcji. Tymczasem jest to a priori wykazane przez okoliczność, na którą zwróciła uwagę Komisja, że w 99% przypadków koszt produktów zawierający cło antydumpingowe nie był pokryty przez ceny odsprzedaży w Unii w 2012 r.

75 Komisja słusznie zatem odliczyła cło antydumpingowe od ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu nabywcy w Unii w celu określenia konstruowanej ceny eksportowej w odniesieniu do czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, gdyż nie zostało wykazane, że cło antydumpingowe było należycie odzwierciedlone w pierwszej z tych cen.

[…]

77 Jednakże Komisja słusznie podnosi, jak wyjaśnia w [spornych] decyzjach, np. w motywie 78 decyzji C(2014) 9805 final, że analiza cen odsprzedaży w Unii w celu określenia, w jakim stopniu odzwierciedlają one cła antydumpingowe, powinna być przeprowadzona na etapie wprowadzania

do obrotu po opłaceniu wspomnianych ceł, to znaczy z definicji na etapie wprowadzania do obrotu, na którym w cenie uwzględniane są dodatkowe koszty w odniesieniu do kosztów uwzględnionych na etapie cen »franko fabryka« lub [»CIF«]. W tym względzie należy podkreślić, że w przypadku gdy rozporządzenie podstawowe przewiduje, iż niektóre ceny są dostosowywane na innym poziomie handlu niż ten, na którym są one stosowane, dokonuje się tego w celu zapewnienia obiektywnego porównania cen, które niekoniecznie odzwierciedlają te same świadczenia. I tak art. 2 ust. 10 lit. d) rozporządzenia podstawowego […] przewiduje, że obiektywne porównanie ceny eksportowej z wartością normalną może wymagać dostosowań w celu uwzględnienia różnic w poziomach handlu, na których ceny te są praktykowane. Nie ma to jednak miejsca w przypadku oceny jedynie cen odsprzedaży w Unii w kontekście art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, który nie przewiduje rzeczonych dostosowań. Ponadto w zakresie, w jakim jest uzasadnione, że dla celów stosowania wspomnianego przepisu w określonych sytuacjach, takich jak w niniejszej sprawie, Komisja analizuje ceny odsprzedaży z uwzględnieniem wszystkich kosztów poniesionych przed tą odsprzedażą […], analiza cen ustalonych na etapie cen »franko fabryka« lub [»CIF«], nawet jeśli cła antydumpingowe zostałyby sztucznie dodane do owych cen, co zdaniem skarżącej miało miejsce, to znaczy bez uwzględnienia pewnej liczby kosztów poniesionych przed rzeczoną odsprzedażą, byłaby niespójna. Co więcej, w takich sytuacjach nie jest konieczne porównanie cen odsprzedaży w Unii między dwoma następującymi po sobie okresami, na które – jak w niniejszej sprawie – może mieć wpływ brak jednorodności w czasie poziomów handlu, w których importerzy danych produktów wystawiali faktury pierwszym niezależnym nabywcom w Unii. Natomiast konieczne jest zbadanie, czy dowody przedstawione przez danego importera wykazują, że cena faktycznie zapłacona przez tych nabywców w okresie objętym badaniem odzwierciedla należycie cła antydumpingowe. W tym względzie w [spornych] decyzjach wskazano, co nie zostało zakwestionowane przez skarżącą, że we wspomnianym okresie skarżąca sprzedawała w większości produkty na podstawie ceny »dostarczone, cło zapłacone«, to znaczy łącznie ze wszystkimi kosztami poniesionymi przed dostawą, co mogło ułatwić wyżej wymienioną weryfikację.

78 W konsekwencji skarżąca nie mogła oprzeć się na zmianach cen stosowanych na etapie cen »franko fabryka« lub [»CIF«], nawet podwyższonych o cła antydumpingowe, aby uzasadnić, że w trzecim okresie objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu odzwierciedlała ona cła antydumpingowe w swoich cenach odsprzedaży w Unii. Skarżąca powinna była przedstawić dowody wykazujące, że stosowane przez nią we wspomnianym okresie ceny »dostarczone, cło zapłacone« obejmowały wszystkie koszty poniesione na tym etapie w odniesieniu do rozpatrywanych produktów, w tym cła antydumpingowe, czego nie uczyniła. Komisja słusznie zatem odliczyła cło antydumpingowe od ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu nabywcy w Unii w celu ustalenia skonstruowanej ceny eksportowej w odniesieniu do trzeciego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, ponieważ nie wykazano, że cło antydumpingowe zostało należycie odzwierciedlone w pierwszej z tych cen. W związku z tym nie jest konieczne badanie przedstawionych przez strony argumentów dotyczących wiarygodności lub sposobu konstruowania wspomnianych cen »franko fabryka« lub [»CIF«]. Co się tyczy zawartego w replice twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym nawet porównanie cen odsprzedaży na etapie »dostarczone, cło zapłacone« wywoływałoby skutek, który powinien był prowadzić do częściowego zwrotu ceł, należy zaznaczyć, że owo twierdzenie nie jest w każdym razie wystarczająco uzasadnione, aby mogło zostać uwzględnione w ramach kontroli zgodności z prawem [spornych] decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 2015 r., RFA International/Komisja, T-466/12, EU:T:2015:151, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

79 Z powyższego wynika, że drugi zarzut skarżącej, oparty na naruszeniu art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego przy konstruowaniu ceny eksportowej, jest również bezzasadny”.

Żądania stron w postępowaniu przed Trybunałem

26 RFA wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– wydanie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala;

– tytułem żądania ewentualnego – skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;

– obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w ramach postępowań przed Trybunałem i Sądem.

27 Komisja wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania jako bezzasadnego oraz

– obciążenie RFA kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

28 Na poparcie odwołania RFA podnosi dwa zarzuty. W zarzucie pierwszym, który dotyczy pkt 69–71 zaskarżonego wyroku, zarzuca ona Sądowi brak uzasadnienia, dokonanie nieprawidłowych co do istoty ustaleń faktycznych i dokonanie błędnej wykładni art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W zarzucie drugim, który dotyczy pkt 72–75, 77 i 78 zaskarżonego wyroku, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi błąd co do prawa przy dokonywaniu wykładni art. 11 ust. 10 tego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

29 Zarzut pierwszy podzielono na dwie części. W części pierwszej tego zarzutu wnosząca odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok jest obarczony brakiem uzasadnienia, ponieważ Sąd nie ustosunkował się do jej argumentu dotyczącego braku zmiany okoliczności. W części drugiej tego zarzutu wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że dokonał nieprawidłowych co do istoty ustaleń faktycznych i dopuścił się błędu co do prawa w ramach dokonanej przez niego wykładni art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, opartej na naruszeniu obowiązku uzasadnienia

– Argumentacja stron

30 W części pierwszej zarzutu pierwszego RFA zarzuca Sądowi naruszenie ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim, po pierwsze, zestawiając w pkt 69–71 zaskarżonego wyroku argumenty przedstawione przez wnoszącą odwołanie dotyczące naruszenia przez Komisję art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, Sąd nie odniósł się do argumentu dotyczącego braku zmiany okoliczności w rozumieniu tego przepisu.

31 Po drugie, wnosząca odwołanie uważa, że Sąd nie przedstawił w sposób wystarczający pod względem prawnym, w świetle wymogów art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, powodów, dla których doszedł do wniosku w zakresie dotyczącym art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

32 Komisja uważa, że część pierwsza zarzutu pierwszego jest bezzasadna.

– Ocena Trybunału

33 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem spoczywający na Sądzie na mocy art. 36 i art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej obowiązek uzasadnienia nie nakazuje Sądowi dokonania wyjaśnienia, które podejmowałoby w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie może więc być dorozumiane, jeżeli tylko pozwala zainteresowanym zapoznać się z podstawami przyjęcia danego rozstrzygnięcia i dostarcza Trybunałowi wystarczający materiał do sprawowania kontroli (zob podobnie wyroki: z dnia 14 czerwca 2016 r., Komisja/McBride i in., C-361/14 P, EU:C:2016:434, pkt 61; z dnia 25 października 2017 r., PPG i SNF/ECHA, C-650/15 P, EU:C:2017:802, pkt 44).

34 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że odnosząc się w pkt 69–71 zaskarżonego wyroku do znacznego wzrostu kosztów produkcji żelazokrzemu w Rosji, który miał miejsce między dwoma rozpatrywanymi okresami dochodzenia, Sąd zajął się argumentem dotyczącym zmiany okoliczności.

35 Ponadto podkreślił on, w szczególności w pkt 69 i 70 zaskarżonego wyroku, powody leżące u podstaw wniosku, jaki przyjął w przedmiocie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Po pierwsze bowiem, odnosząc się do art. 11 ust. 10 tego rozporządzenia, Sąd orzekł w pierwszym zdaniu pkt 69 tego wyroku, że w przypadku znaczącej zmiany kosztów produkcji rozpatrywanego produktu między uwzględnionym wcześniej okresem objętym dochodzeniem a nowym okresem objętym dochodzeniem uzasadnione było uwzględnienie przez Komisję w ramach oceny odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży w Unii, w tym ostatnim okresie, nie cen odsprzedaży zastosowanych w pierwszym ze wspomnianych okresów, lecz kosztów odnotowanych w nowym okresie objętym dochodzeniem. Po drugie, Sąd, odpowiadając w sposób dorozumiany na argumentację wnoszącej odwołanie dotyczącą naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, orzekł w drugim zdaniu pkt 69 zaskarżonego wyroku, że „powyższe uwagi są uzasadnione, nawet jeśli można uznać, że nastąpiła zmiana metody w stosunku do tego, co zostało uczynione w ramach poprzedniego dochodzenia, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, wbrew temu, co podnosi tytułem głównym Komisja w zaskarżonych decyzjach". W pkt 70 zaskarżonego wyroku przedstawił on w tym celu powody, dla których zmiana metody była w każdym razie uzasadniona.

36 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że chociaż argumenty wnoszącej odwołanie zostały zbadane w sposób zwięzły w zaskarżonym wyroku, to jednak rozumowanie Sądu jest jasne i może pozwolić zarówno Trybunałowi na dokonanie kontroli sądowej, jak i wnoszącej odwołanie na poznanie powodów, dla których Sąd oddalił w sposób dorozumiany jej argument, zgodnie z którym żadna zmiana okoliczności mogąca uzasadnić zmianę metody na podstawie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie miała miejsca między dwoma rozpatrywanymi okresami. Wynika z tego, że Sąd wywiązał się w ten sposób z ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia.

37 Wniosku tego nie podważa okoliczność, że RFA nie zgadza się z analizą przeprowadzoną przez Sąd w pkt 69–71 zaskarżonego wyroku. Okoliczność ta nie może bowiem wykazać braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ponieważ taki brak zgody dotyczy zasadności owej analizy (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 kwietnia 2016 r., KS Sports/EUIPO, C-480/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:266, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

38 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarzuty i argumenty zmierzające do podważenia zasadności aktu są nieistotne, jeżeli są one podnoszone w ramach zarzutu opartego na braku uzasadnienia lub niewystarczającym uzasadnieniu (zob. podobnie wyrok z dnia 18 czerwca 2015 r., Ipatau/Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 W świetle powyższych rozważań należy oddalić część pierwszą zarzutu pierwszego jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia przez Sąd prawa przy dokonywaniu wykładni art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i nieprawidłowych ustaleń faktycznych

– Argumentacja stron

40 W części drugiej zarzutu pierwszego RFA podnosi, że Sąd w pkt 69–71 zaskarżonego wyroku naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, a ponadto dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych.

41 W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że błędnie uznał, iż Komisja mogła słusznie dokonać oceny odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży w Unii nie w świetle ceny odsprzedaży określonej w ramach wcześniejszych dochodzeń, w szczególności oceny w ramach dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 172/2008 i wcześniejszych dochodzeń w sprawie zwrotu dotyczących tych samych środków, lecz w świetle kosztów produkcji żelazokrzemu w Rosji. Postępując w ten sposób, Komisja nie zastosowała tej samej metody co metoda poprzednio stosowana, co nie jest uzasadnione zmianą okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

42 W tym względzie RFA wyjaśnia, że w niniejszej sprawie nie nastąpiła żadna zmiana okoliczności, która mogłaby uzasadniać odejście od wcześniej zastosowanej metody. Zmiana przyjęta przez Sąd w pkt 69–71 zaskarżonego wyroku, związana ze wzrostem o ponad 100% kosztów produkcji żelazokrzemu w Rosji, istniała i była już znana Komisji podczas poprzednich dochodzeń przeprowadzonych w latach 2008–2010.

43 W tym względzie wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, że opierając się na założeniu wskazanym przez Komisję, zgodnie z którym wzrost kosztów produkcji rozpatrywanego produktu nastąpił dopiero w trzecim i czwartym okresie objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu, Sąd zawarł w spornych punktach zaskarżonego wyroku nieprawidłowe ustalenia faktyczne. Tymczasem owe błędne ustalenia faktyczne doprowadziły jej zdaniem do błędnej oceny prawnej, która jest sprzeczna z utrwalonym orzecznictwem, zgodnie z którym, jeżeli podnoszone okoliczności istniały już w trakcie poprzednich dochodzeń, brak jest zmiany okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 3 maja 2018 r., Distillerie Bonollo i in./Rada, T-431/12, EU:T:2018:251).

44 Po drugie, w replice wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, uznając, iż wzrost kosztów produkcji, na który powołała się Komisja, nastąpił dopiero w trakcie trzeciego i czwartego okresu dochodzenia w sprawie zwrotu poprzedzającego wydanie spornych decyzji, podczas gdy wzrost ten istniał już w trakcie dochodzeń, które miały miejsce w latach 2008–2010.

45 W drugiej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi zasadniczo, że Sąd nie stwierdził, iż Komisja nie spełniła wymogów dotyczących ciężaru dowodu spoczywającego na niej zgodnie z orzecznictwem dotyczącym art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 17, 18), ponieważ dokonała zmiany metody, nie wykazując, że okoliczności uległy zmianie.

46 W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie uważa w istocie, że uzasadnienie przyjęte przez Sąd w pkt 70 zaskarżonego wyroku wskazuje, iż dokonana w ten sposób zmiana metody była uzasadniona okolicznością, że nowa metoda zastosowana przez Komisję w ramach okresów trzeciego i czwartego dochodzenia w sprawie zwrotu była „bardziej odpowiednia". Tymczasem Sąd naruszył w ten sposób orzecznictwo, zgodnie z którym dla uzasadnienia zmiany metody nie wystarczy, by nowa metoda była bardziej odpowiednia od dawnej metody, jeżeli ta dawna metoda jest zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada, T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 50).

47 Wnosząca odwołanie kwestionuje ponadto stwierdzenie Sądu zawarte w tym samym pkt 70 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym zmiana metody zapewnia zarówno rzetelność analizy przy porównywaniu złożonych sytuacji pod względem gospodarczym, jak i równość traktowania podmiotów, które mogą być objęte tymi samymi środkami.

48 W czwartej kolejności RFA kwestionuje tezę Komisji, zgodnie z którą art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę fakt, że kwestia ewentualnego odliczenia zapłaconych ceł antydumpingowych od ceny eksportowej nie mogła pojawić się w ramach pierwotnego dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 172/2008.

49 Zdaniem wnoszącej odwołanie ten argument Komisji jest błędny zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym.

50 Stwierdzenie to znajduje jej zdaniem potwierdzenie – w kontekście faktycznym – w samym przedmiocie niniejszego odwołania w zakresie, w jakim nie dotyczy ono konstrukcji ceny eksportowej, jak interpretuje to Komisja, lecz zmiany stosowanej metody, jeśli chodzi o obliczenie marginesu dumpingu pomiędzy pierwotnym dochodzeniem, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 172/2008, a okresami trzecim i czwartym dochodzenia w sprawie zwrotu.

51 Z prawnego punktu widzenia wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, że gdyby teza Komisji miała zostać uwzględniona, skutkowałoby to pozbawieniem art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego skutku, ponieważ nigdy nie miało miejsca pierwotne dochodzenie ze skonstruowaną ceną eksportową, przy obliczaniu którego należałoby uwzględnić zapłacone cła antydumpingowe. Po drugie, ukryta próba zastąpienia uzasadnienia Komisji również jest błędna pod względem prawnym, ponieważ ani Komisja – w ramach postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie spornych decyzji i w toku postępowania przed Sądem – ani Sąd nie dały do zrozumienia w jakikolwiek sposób, że przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

52 Komisja uważa, że część drugą zarzutu pierwszego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako pozbawioną znaczenia dla sprawy, w każdym zaś razie jako bezzasadną.

– Ocena Trybunału

53 Zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego we wszystkich przeglądach Komisja powinna stosować, o ile okoliczności nie uległy zmianie, metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia rozpatrywanego cła antydumpingowego, z należytym uwzględnieniem w szczególności art. 2 tego rozporządzenia.

54 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału wyjątek pozwalający instytucjom na zastosowanie w postępowaniu w sprawie przeglądu metody innej od użytej w postępowaniu pierwotnym w przypadku, gdy uległy zmianie okoliczności, musi podlegać ścisłej wykładni, ponieważ odstępstwo lub wyjątek od zasady ogólnej należy interpretować wąsko (wyrok z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 W tym względzie należy podkreślić, że ciężar dowodu spoczywa na instytucjach, które w celu zastosowania podczas przeglądu lub dochodzenia w sprawie zwrotu metody różniącej się od użytej w dochodzeniu pierwotnym powinny wykazać, że okoliczności uległy zmianie (wyrok z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 18).

56 Wymóg ścisłej wykładni nie pozwala wskazanym instytucjom na interpretowanie i stosowanie tego przepisu w sposób niezgodny z jego brzmieniem i celem (wyrok z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo)

57 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że różnica w podejściu Komisji, potwierdzona przez Sąd w zdaniu pierwszym pkt 69 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym „uzasadnione jest, by w przypadku istotnej zmiany kosztów produkcji danych produktów między uwzględnionym wcześniej okresem objętym dochodzeniem a nowym okresem objętym dochodzeniem Komisja wzięła pod uwagę, przy ustalaniu, czy cła antydumpingowe są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży rzeczonych produktów w Unii w tym ostatnim okresie, nie ceny odsprzedaży zastosowane w pierwszym ze wspomnianych okresów, lecz koszty odnotowane w nowym okresie objętym dochodzeniem”, nie stanowi „zmiany metodologii” w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, jest natomiast zwykłą aktualizacją parametru odnoszącego się do kosztów produkcji rozpatrywanego produktu.

58 W tym względzie należy ponadto podkreślić, że wyjaśnienia dotyczące tej różnicy w sposobie postrzegania odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży w Unii zostały przedstawione przez Komisję w odpowiedzi na pytania na piśmie, które zostały jej przesłane przez Trybunał w ramach niniejszego postępowania. Wskazała ona, co następuje:

„W zależności od okoliczności właściwych dla każdego przypadku istnieje kilka możliwych punktów porównawczych w celu dokonania oceny, czy wzrost cen sprzedaży klientom niezależnym w Unii obejmuje zapłacone cła antydumpingowe.

Jeżeli stan faktyczny nie różni się od sytuacji panującej w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem, które doprowadziło do nałożenia [cła antydumpingowego], pierwszy etap polega na ograniczeniu porównania cen odsprzedaży (i dalszej sprzedaży) w okresie objętym dochodzeniem dotyczącym zwrotu z cenami odsprzedaży w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Jednakże to porównanie dwóch wpływów w różnych okresach jest wystarczające tylko wtedy, gdy inne czynniki mogące wpłynąć na poziom cen pozostały takie same jak w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, ponieważ ceny mogły się obniżyć lub wzrosnąć niezależnie od nałożenia ceł antydumpingowych.

W konsekwencji drugi etap, oparty na porównaniu kosztów, może być wymagany, w szczególności gdy dochodzenie dotyczące zwrotu lub przeglądu okresowego ma miejsce długo po pierwotnym nałożeniu ceł antydumpingowych. W takim przypadku ceny odsprzedaży mogły bowiem ulec zmianie ze względu na czynniki zewnętrzne (takie jak zmiana kosztów wywozu, wzrost lub spadek cen surowców, zmienność cen spowodowana na przykład sezonowością). […] W przypadkach, w których inne czynniki wpłynęły na cenę odsprzedaży, należy odróżnić te inne czynniki od potencjalnego wpływu cła antydumpingowego w celu ustalenia, czy takie cło jest rzeczywiście »odzwierciedlone« w cenie odsprzedaży”.

59 Wynika z tego, że zwykłe uaktualnienie parametru dotyczącego kosztów produkcji rozpatrywanego produktu, dokonane przez Komisję ze względu na znaczne zwiększenie tych kosztów, które miało miejsce między dochodzeniem zakończonym rozporządzeniem nr 172/2008 a trzecim i czwartym okresem dochodzenia w sprawie zwrotu poprzedzającym przyjęcie spornych decyzji, nie może być uznane za zmianę metody w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

60 W konsekwencji Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 69 zaskarżonego wyroku, że doszło do zmiany metody w stosunku do tego, co uczyniono w ramach wcześniejszego dochodzenia.

61 Trzeba jednak przypomnieć, że jeśli uzasadnienie orzeczenie Sądu obarczone jest naruszeniem prawa Unii, ale jego sentencję należy uznać za zasadną w świetle innych względów prawnych, to naruszenie takie nie może skutkować uchyleniem tego orzeczenia, przy czym w takiej sytuacji uzasadnienie to należy zastąpić innym (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 75).

62 Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie. Jak wynika z pkt 57–59 niniejszego wyroku, ta sama metoda w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego została zastosowana w trakcie odnośnych dochodzeń, w związku z czym Sąd słusznie orzekł w pkt 79 zaskarżonego wyroku, że zarzut dotyczący naruszenia tego przepisu należy oddalić.

63 Pozostałe argumenty podniesione przez wnoszącą odwołanie w ramach części drugiej zarzutu pierwszego zmierzające do podważenia dokonanej przez Sąd oceny zasadności rzekomej zmiany metody zastosowanej przez Komisję w spornych decyzjach są również bezskuteczne z powodów przedstawionych w pkt 57–59 niniejszego wyroku.

64 W świetle wszystkich powyższych rozważań część drugą zarzutu pierwszego należy oddalić jako nieistotną dla sprawy. W konsekwencji zarzut pierwszy należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego

65 Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa przy wykładni art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, składa się z dwóch części. W części pierwszej tego zarzutu wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w ramach ustalania nowych cen eksportowych zastosował błędne kryterium prawne, zgodnie z którym ceny te powinny obejmować nie tylko cła antydumpingowe, lecz również całość kosztów produkcji spornego produktu. W części drugiej tego zarzutu wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że uznał, iż na podstawie tak określonego kryterium dowód włączenia ceł antydumpingowych do cen eksportowych mógł zostać przedstawiony wyłącznie za pomocą danych dotyczących cen „dostarczone, cło zapłacone”.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej zastosowania przez Sąd błędnego kryterium prawnego w celu ustalenia nowych cen eksportowych

– Argumentacja stron

66 W części pierwszej zarzutu drugiego RFA utrzymuje, że Sąd w pkt 72–75 zaskarżonego wyroku naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim uznał, że cła antydumpingowe, które spółka ta zapłaciła w trakcie trzeciego i czwartego okresu dochodzenia w sprawie zwrotu, nie zostały należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii, ponieważ ceny eksportowe nie pokrywały całości kosztów produkcji rozpatrywanych produktów.

67 Wniosek wyciągnięty przez Sąd w tych punktach jest jej zdaniem błędny pod względem prawnym, ponieważ nie jest on poparty ani właściwymi przepisami rozporządzenia podstawowego, a mianowicie motywem 17 i art. 11 ust. 10 tego rozporządzenia, ani pkt 4.1 lit. b) zawiadomienia Komisji dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych, ani praktyką decyzyjną Komisji.

68 Zdaniem wnoszącej odwołanie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wymagał jedynie, aby strona wnosząca o zwrot przedstawiła przekonujące dowody na okoliczność, że cła antydumpingowe były należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii. Wymóg ten

byłby spełniony, gdyby można było wykazać, że ceny odsprzedaży i dalsze ceny sprzedaży w Unii wystarczająco wzrosły w stosunku do cen wskazanych w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Taki wzrost odzwierciedla bowiem fakt, że ceny te obejmowały cła antydumpingowe.

69 Komisja uważa, że część pierwsza zarzutu drugiego jest w części niedopuszczalna, a w części bezskuteczna, a w każdym razie bezzasadna.

– Ocena Trybunału

70 Zgodnie z art. 11 ust. 8 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego importer może wnioskować o zwrot pobranych ceł antydumpingowych, jeżeli może wykazać, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został usunięty lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

71 W art. 11 ust. 10 tego rozporządzenia prawodawca Unii przewidział w ramach konstruowania ceny eksportowej w rozumieniu art. 2 ust. 9 tego rozporządzenia możliwość nieodliczenia od tej ceny kwoty odpowiadającej uiszczonym cłom antydumpingowym, „jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że [kwota ta jest] należycie odzwierciedlon[a] w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w [Unii]”.

72 W niniejszej sprawie Sąd zauważył w pkt 71 zaskarżonego wyroku, że „art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nie oznacza wcale – w zakresie, w jakim dotyczy on kwestii, czy »cło jest należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży« – że jedynie ekwiwalent cła antydumpingowego powinien zostać włączony do nowej ceny odsprzedaży oprócz poprzednio stosowanej ceny odsprzedaży, aby uzyskać odpowiedź twierdzącą. Cło dodatkowe względem ponoszonych normalnie kosztów jest »należycie odzwierciedlone« tylko wtedy, gdy dodaje się je do tych innych kosztów. Jeżeli jednak owe inne koszty rosną, ale cena odsprzedaży rośnie w mniejszym stopniu, w rzeczywistości cło dodawane jest jedynie częściowo do owych innych kosztów lub wręcz nie jest dodawane wcale, nawet jeżeli ekwiwalent cła został dodany do poprzednio stosowanej ceny odsprzedaży”.

73 W pkt 72–74 tego wyroku Sąd wyjaśnił powody, dla których uznał, że podkreślany przez wnoszącą odwołanie wzrost o ponad 100% cen odsprzedaży rozpatrywanego produktu w Unii między pierwotnym dochodzeniem a czwartym okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu nie wystarcza sam w sobie do wykazania, że cła antydumpingowe zostały w całości odzwierciedlone w tych cenach, podnosząc w szczególności, że „wystarczy […], by koszty produkcji wzrosły bardziej niż stosowane ceny, aby nie odzwierciedlały one należycie ceł antydumpingowych, biorąc pod uwagę zmianę kosztów produkcji. Tymczasem jest to a priori wykazane przez okoliczność, na którą zwróciła uwagę Komisja, że w 99% przypadków koszt produktów zawierający cło antydumpingowe nie był pokryty przez ceny odsprzedaży w Unii [w czwartym okresie objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu]”.

74 W świetle tych okoliczności Sąd uznał w pkt 75 tego wyroku, że Komisja nie popełniła błędu, odliczając cła antydumpingowe od ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu nabywcy w Unii w celu obliczenia konstruowanej ceny eksportowej rozpatrywanego produktu dla czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, ponieważ wnosząca odwołanie nie wykazała, że cła te zostały należycie odzwierciedlone w owej cenie odsprzedaży.

75 Należy przede wszystkim stwierdzić, że w zakresie, w jakim pkt 72–75 zaskarżonego wyroku – jedyne zakwestionowane punkty przez wnoszącą odwołanie w ramach części pierwszej zarzutu drugiego – dotyczą jedynie czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, argumentacja przedstawiona przez wnoszącą odwołanie w odniesieniu do trzeciego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu jest pozbawiona znaczenia dla sprawy.

76 Następnie należy odrzucić jako niedopuszczalne twierdzenia wnoszącej odwołanie wskazane w pkt 66 i 68 niniejszego wyroku, ponieważ, po pierwsze, mają one na celu, jak wskazał w istocie rzecznik generalny w pkt 82 i 83 opinii, podważenie wyłącznie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd w pkt 72–75 zaskarżonego wyroku. Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału (zob. podobnie wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Larko/Komisja, C-244/18 P, EU:C:2020:238, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo) nie należy do niego, w ramach odwołania, podważenie takich ustaleń, poza przypadkami, w których doszło do przeinaczenia dowodów zawartych w aktach sprawy, co nie zostało podniesione w niniejszej sprawie.

77 Po drugie, należy zauważyć, że argumenty przedstawione przez wnoszącą odwołanie w tym zakresie nie zawierają żadnej argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania, w jaki sposób Sąd naruszył prawo. Rozważania te nie spełniają zatem wymogów wynikających z orzecznictwa, zgodnie z którymi odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie (zob. podobnie wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Wam Industriale/Komisja, C-560/12 P, niepublikowany, EU:C:2013:726, pkt 42).

78 Należy ponadto stwierdzić, że wnosząca odwołanie nie przedstawiła również argumentacji prawnej mającej na celu wykazanie, w jaki sposób podejście przyjęte przez Sąd w kwestionowanych punktach zaskarżonego wyroku w ramach części pierwszej zarzutu drugiego odbiega od przepisów rozporządzenia podstawowego wymienionych w pkt 67 niniejszego wyroku, czy też pkt 4.1 lit. b) zawiadomienia Komisji dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych.

79 Wreszcie w odniesieniu do argumentu podniesionego przez RFA, zgodnie z którym takie podejście Sądu jest zasadniczo sprzeczne z wcześniejszą praktyką decyzyjną instytucji, wystarczy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kwestię odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii należy oceniać wyłącznie w ramach art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, a nie w ramach podnoszonej wcześniejszej praktyki decyzyjnej Rady lub Komisji (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 15 listopada 2011 r., Komisja i Hiszpania/Government of Gibraltar i Zjednoczone Królestwo, C-106/09 P i C-107/09 P, EU:C:2011:732, pkt 136 i przytoczone tam orzecznictwo).

80 W świetle powyższych rozważań część pierwszą zarzutu drugiego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako pozbawioną znaczenia dla sprawy.

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, dotyczącej niesłusznego ograniczenia przez Sąd zakres dowodów wymaganych na podstawie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wyłącznie do danych dotyczących ceny „dostarczone, cło zapłacone”

– Argumentacja stron

81 W części drugiej zarzutu drugiego RFA zarzuca Sądowi, że uznał on w pkt 77 i 78 zaskarżonego wyroku, iż dane „dostarczone, cło zapłacone”, były jedynymi danymi, które mogą potwierdzić, że ceny odsprzedaży rozpatrywanego produktu w Unii uwzględniały cła antydumpingowe, ograniczając w ten sposób zakres dowodów dopuszczalnych na podstawie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Ponadto wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że orzekł, iż dostarczone przez nią dane oparte na cenach „franko fabryka” i „CIF” były niekompletne i w związku z tym nie mogły być wykorzystywane.

82 Zdaniem RFA na podstawie kryterium prawnego, które Komisja ustanowiła w pkt 4.1 lit. b) zawiadomienia dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych, do tej instytucji należało sprawdzenie i potwierdzenie, czy wzrost cen odsprzedaży w Unii, który nastąpił między dochodzeniem pierwotnym a trzecim i czwartym okresami dochodzenia w sprawie zwrotu, prawidłowo uwzględniał cła antydumpingowe. Przypomina ona w tym względzie orzecznictwo, zgodnie z którym, o ile

zawiadomienie takie nie narusza nadrzędnych norm prawnych, wiąże ono Komisję (wyroki: z dnia 28 stycznia 1992 r., Soba, C-266/90, EU:C:1992:36, pkt 19; z dnia 2 grudnia 2010 r., Holland Malt/Komisja, C-464/09 P, EU:C:2010:733, pkt 47).

83 Tak więc jedynym wymogiem spoczywającym na wnoszącej odwołanie jako wnioskującej o zwrot ceł antydumpingowych jest przedstawienie przekonujących dowodów świadczących o zmianie zachowania w zakresie cen wobec niezależnych klientów na rynku Unii w następstwie nałożenia tych ceł. Ponadto w braku wskazówek w tym zakresie w mających zastosowanie przepisach prawnych nie ma znaczenia, czy dowody te zostały przedstawione na podstawie cen „dostarczone, cło zapłacone", „franko fabryka" czy też „CIF".

84 W tym względzie RFA wyjaśnia, że dostarczyła Komisji cały szereg przekonujących dowodów ukazujących zmiany cen, ustalonych jako ceny „franko fabryka" i „CIF" na granicy Unii od początkowego dochodzenia do czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu. Ceny te zostały ustalone na podstawie rzeczywistych cen „dostarczone, cło zapłacone" i uwzględniały kwotę odpowiadającą cłom antydumpingowym. Dane dostarczone przez wnoszącą odwołanie wykazały wzrost ceny odsprzedaży o 193% na etapie „franko fabryka" i o 142% na etapie „CIF" w stosunku do okresu objętego pierwotnym dochodzeniem. Wzrost ten obejmował w dużym stopniu zarówno cło antydumpingowe wynoszące 22,7%, jak i zwiększenie o 100% kosztów produkcji rozpatrywanego produktu, podniesione przez Komisję w tych samych okresach.

85 RFA dodaje w replice, że ma trudności w zrozumieniu powodów, dla których Komisja uważa, że jedynie ceny „dostarczone, cło zapłacone" są cenami na granicy Unii, podczas gdy w spornych decyzjach wskazała, że ceny „franko fabryka" i „CIF" również stanowią takie ceny. Ocena ta znajduje potwierdzenie w rozważaniach Sądu zawartych w pkt 24 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi „[p]rzy ustalaniu ceny eksportowej Komisja wskazała, że cena ta powinna zostać ostatecznie dostosowana również do poziomu »franko fabryka«, aby umożliwić odpowiednie porównanie z wartością normalną. Przypomniała, że wnosząca odwołanie była przedsiębiorstwem powiązanym z CHEMK i KF oraz że w konsekwencji, na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w celu uzyskania wiarygodnej ceny eksportowej należało skonstruować ją na podstawie ceny pierwszej odsprzedaży niezależnemu nabywcy w Unii. Komisja zauważyła, że w niniejszym przypadku chodzi najczęściej o cenę »dostarczone, cło zapłacone«, to znaczy wszelkie koszty poniesione przez sprzedającego w miejscu dostawy (wnosząca odwołanie stosowała tego rodzaju cenę w 79% przypadków w trzecim okresie objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu, a w 89% przypadków w czwartym okresie). Komisja przypomniała również, że ceną eksportową jest cena na granicy Unii, odpowiadająca zwykle cenie [»CIF«], to znaczy wszelkie koszty poniesione przed przekroczeniem granicy zawarte w cenie […]".

86 Komisja uważa, że część druga zarzutu drugiego jest bezzasadna.

– Ocena Trybunału

87 Jak wskazano w pkt 71 niniejszego wyroku, prawodawca Unii przewidział w art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego możliwość nieodliczenia ceł antydumpingowych od konstruowanej ceny eksportowej, o ile wnioskujący o zwrot przedstawi „przekonujące dowody" wykazujące, że cła te są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii.

88 W tym względzie, jak zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 92 opinii, dowód odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii może zostać przedstawiony w dowolny sposób, pod warunkiem że jest on „przekonujący".

89 W niniejszej sprawie, po wyjaśnieniu, że ocena odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży w Unii powinna być przeprowadzona na etapie wprowadzania do obrotu po uiszczeniu tych ceł, czyli na etapie, na którym w cenie uwzględniane są dodatkowe koszty w odniesieniu do kosztów uwzględnionych na etapie cen „franko fabryka" lub „CIF", Sąd wskazał w szczególności w pkt 77 zaskarżonego wyroku że w ramach oceny cen odsprzedaży w Unii dokonanej w kontekście art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, Komisja powinna była dokonać analizy tych cen przy uwzględnieniu całości kosztów poniesionych przed tą odsprzedażą. Zdaniem Sądu „analiza cen ustalonych na etapie cen »franko fabryka« lub [»CIF«], nawet jeśli cła antydumpingowe zostałyby sztucznie dodane do owych cen, co zdaniem wnoszącej odwołanie miało miejsce, to znaczy bez uwzględnienia pewnej liczby kosztów poniesionych przed rzeczoną odsprzedażą, byłaby niespójna".

90 Sąd dodał w tym punkcie, że w ramach tej oceny konieczne jest zbadanie, czy dowody przedstawione przez danego importera wykazują, że cena faktycznie zapłacona przez pierwszych niezależnych nabywców w Unii w okresie objętym badaniem odzwierciedla należycie cła antydumpingowe. W niniejszej sprawie weryfikacja ta była ułatwiona ze względu na fakt, że RFA sprzedawała większość spornego produktu na podstawie cen „dostarczone, cło zapłacone", które obejmowały wszystkie koszty poniesione przed dostawą.

91 W świetle tych okoliczności Sąd stwierdził w istocie w pkt 78 zaskarżonego wyroku, że do spełnienia wymogów ciężaru dowodu spoczywającego na wnoszącej odwołanie na podstawie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nie wystarczy, aby oparła się ona wyłącznie na zmianach cen sprowadzonych do etapu „franko fabryka" lub „CIF", nawet powiększonych o cła antydumpingowe, aby uzasadnić, że w trzecim okresie objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu odzwierciedliła ona cła antydumpingowe w cenach odsprzedaży w Unii. W tym celu powinna była przedstawić dowody wskazujące na to, że stosowane przez nią w tym okresie ceny „dostarczone, cło zapłacone" pokrywały wszystkie poniesione koszty, włączając w to cła antydumpingowe, czego jednak nie uczyniła. Komisja nie popełniła zatem błędu, odejmując cła antydumpingowe od ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu nabywcy w Unii w celu obliczenia konstruowanej ceny eksportowej za trzeci okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu.

92 Należy przede wszystkim stwierdzić, że w zakresie, w jakim pkt 77 i 78 zaskarżonego wyroku, które są jedynymi punktami zakwestionowanymi przez wnoszącą odwołanie w ramach części drugiej zarzutu drugiego, dotyczą jedynie trzeciego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, argumentacja przedstawiona przez wnoszącą odwołanie w odniesieniu do czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu jest bezskuteczna.

93 Następnie należy wyjaśnić, że wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nakłada ciężar dowodu na stronę wnioskującą o zwrot, przy czym Komisja powinna przeprowadzić na podstawie tego przepisu jedynie badanie treści dowodów przedstawionych przez tę stronę, a także weryfikacje leżące u podstaw tego badania w celu ustalenia, czy wykazała ona w wystarczający i przekonujący sposób, że cło antydumpingowe zostało należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży w Unii.

94 Ponadto należy stwierdzić, że poprzez odesłanie do przysłówka „bezspornie" w art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego prawodawca Unii zamierzał ustanowić w ramach tego przepisu jeszcze wyższy poziom ciężaru dowodu niż poziom zazwyczaj przewidziany w rozporządzeniu podstawowym. Wykładnię tę potwierdza pkt 4.1 lit. b) zawiadomienia Komisji dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych w związku z tym, że wymaga on, aby strona wnosząca o zwrot udowodniła „w sposób niepodważalny", że cło antydumpingowe zostało należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii.

95 W niniejszej sprawie po zbadaniu wszystkich dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie Komisja uznała, że nie wykazały one w sposób bezsporny w rozumieniu art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w związku z pkt 4.1 lit. b) zawiadomienia Komisji dotyczącego zwrotu ceł

antydumpingowych, że cła antydumpingowe były należycie i niezaprzeczalnie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży w Unii. W zakwestionowanych punktach zaskarżonego wyroku Sąd doszedł do takiego samego wniosku po dokonaniu własnej oceny dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie.

96 Należy zatem uznać, że argument RFA, wedle którego Sąd ograniczył zakres dopuszczalnych dowodów na podstawie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wyłącznie do danych dotyczących cen „dostarczone, cło zapłacone", wynika z błędnej wykładni zaskarżonego wyroku.

97 Argument ten należy zatem oddalić jako bezzasadny.

98 To samo dotyczy twierdzeń RFA przedstawionych w pkt 82 i 83 niniejszego wyroku, w których wnosząca odwołanie kwestionuje zasadniczo zastosowanie przez Sąd zasad dotyczących rozkładu ciężaru dowodu na podstawie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, ponieważ – jak podkreślono w pkt 93 niniejszego wyroku – na niej spoczywa zasadnicza część ciężaru dowodu w rozumieniu tego przepisu. Tak więc wnosząca odwołanie niesłusznie uważa, że do niej należało jedynie przedstawienie dowodów świadczących o zmianie zachowania w zakresie cen rozpatrywanego produktu wobec niezależnych klientów w Unii w następstwie nałożenia cła antydumpingowego.

99 Wreszcie, w odniesieniu do twierdzenia RFA, wedle którego z pkt 24 zaskarżonego wyroku wynika, że Komisja przyznała w spornych decyzjach, iż ceny „franko fabryka" i „CIF", podobnie jak ceny „dostarczone, cło zapłacone", stanowiły ceny na granicy Unii, wystarczy stwierdzić, że punkt ten dotyczy nie kwestii odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży w Unii, lecz kwestii dotyczącej dostosowania, które należy zapewnić na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, celem zapewnienia sprawiedliwego porównania między ceną eksportową a wartością normalną. Tymczasem, jak wskazał w istocie Sąd w pkt 77 zaskarżonego wyroku, tego rodzaju dostosowania nie mają znaczenia w ramach oceny dokonywanej na podstawie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

100 To twierdzenie wnoszącej odwołanie należy zatem oddalić jako bezzasadne.

101 W świetle powyższych rozważań część drugą zarzutu drugiego należy oddalić jako w części pozbawioną znaczenia dla sprawy, a w części bezzasadną. W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić w całości.

102 Z całości powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

103 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.

104 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

105 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) RFA International LP zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy